

Станко пригърна Гаврила, подаде менѣ ржка, и повлѣче ни на-вжтрѣ, — и тамъ ни скри подѣ стѣлбата, която водѣше на горниятъ катъ, а пѣкъ входѣ имаше отъ улицата. Тамъ се сгърбихме въ най-тъмна тъмнина, а Станко ни донесе ястие и вино, да се пооправимъ.

Станко бѣше човѣкъ около-на петдесетъ години, и имаше рѣстъ едъръ и снаженъ; лицето му бѣше пълно и обло, веждитѣ му дебели а мустакитѣ му едри. Съ първъ погледъ ще познаешъ въ него юнакъ и добъръ челѣкъ, — прави балкански, сжци, Българинъ.

Той сѣдна близу насъ, и ние, отъ тъмно, му приказвахме приключенията ни прѣзъ нея-нощъ и него-день. Той ни насърдчаше, и ни казваше, у него да се небоимъ отъ нищо, а съвсѣмъ да се расположимъ и да си отдѣхнемъ.

Догдѣ се така разговарѣхме, дойде въ дюкянътъ нѣкой-си човѣкъ, и ние чухме, какъ запита Станка и помощникътъ му за нѣкаква-си му дрѣха, която него-день имала да се опше. Слѣдъ малко той отиде, а Станко ни каза, че тозъ човѣкъ билъ нѣкакъвъ турчинъ, Критянинъ, и че служилъ въ тайната полиция; и че той се мжчѣлъ да бжде добъръ и вѣжливъ къмъ него, кѣто къмъ опасенъ челѣкъ.

Не се измина нито часъ, а Критянинътъ дойде пакъ въ дюкянътъ, сѣдна и се протѣгна на рогозката, и почна да гледа какъ Станковий помощникъ шиеше дрѣхата му. Останването на тозъ човѣкъ тамо бѣше за насъ съвсѣмъ неприятно, но що можѣхме да правимъ? Ние мълчѣхме въ тъмнината, и мислѣхме на многото опасности, които имахме още да мшнемъ.

Но Критянинътъ отъ-веднжжъ проговори.

— Станко, ти-чулъ ли си повината за нѣкои ваши българи, които бѣха затворени, че ги пуснали днесъ на свобода?